

Niet verre.

<https://hdl.handle.net/1874/355758>

NIET VERRE.

Een schriftgeleerde kwam eens tot JEZUS met de vraag: (1) *Welk is het eerste gebod van allen?* en ontving van JEZUS dit antwoord: *Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israël! de Heer, onze God, is een eenig Heer, En gij zult den Heer, uwen God liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uwe kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede aan dit gelijk, is dit: Gij zult uwen naaste liefhebben als u zelven. Er is geen ander gebod grooter dan deze.* Dit antwoord was duidelijk. Het sprak van liefde tot God en den naaste, als de vervulling der wet, ja als het beginsel, dat aan alle andere geboden ten grondslag lag. De schriftgeleerde was er zóó door getroffen, dat hij met blijkbaar welgevallen het antwoord van JEZUS aldus over-

(1) Marc. XII: 28 enz.

nam: *Meester! gij hebt wel in der waarheid gezegd, dat er een eenig God is, en er is geen ander dan Hij; En hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand, en uit geheel de ziel, en uit geheel de kracht; en den naasten lief te hebben als zich zelven, is meer dan al de brandofferen en de slagtofferen.* Zulk een woord tot lof van JEZUS doet het hart goed van allen, die Hem liefhebben. Te meer nu het werd uitgesproken te midden eener schare, zamengekomen om JEZUS' woorden als op een goudschaal te wegen. Vrijmoedig mogen wij den schriftgeleerde deswege prijzen. JEZUS zelf gaat er ons in voor. Immers dit wordt ons gemeld: *JEZUS ziende, dat hij verstandelijk geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods.*

Wij verstaan gemakkelijk de beteekenis van dit woord. Dit wilde JEZUS te kennen geven: Gij zijt niet verre van de gemeenschap van hen, die mijne onderdanen, kinderen van mijnen Vader, burgers van mijn Rijk zijn. Maar waarom sprak JEZUS alzoo tot dezen man? Waarom plaatste Hij hem niet verre van het Godsrijk? Waarom beschouwde Hij hem niet als reeds ingegaan? Het antwoord op die vragen is niet moeilijk. Wat was uit het antwoord van den schriftgeleerde ten aanzien van zijne gezindheid op te maken? On-

getwijfeld dit, dat hij de waarheid lief had, zich verheugde, als zij juist werd voorgesteld, en vrijmoedig voor haar durfde uitkomen. Ja, hij had reeds een dieper inzicht in de waarheid, dan menig ander schriftgeleerde. Want God en den naasten lief te hebben, noemt hij meer dan alle brandoffers en slagtoffers. Om dat alles kon hij gezegd worden niet verre van het Godsrijk te zijn. Maar burger van dat rijk wordt men alleen door CHRISTUS, zonder wien het niet gedacht kan worden. En deze man der wet had zich nog niet aan JEZUS aangesloten. Hij kende de wet, dat was duidelijk te bespeuren. Maar de kennis der wet had hem nog niet tot kennis van zich zelve gebragt. Ootmoed, schuldgevoel, behoefte aan verlossing waren hem nog vreemd. Daarom kon JEZUS hem niet beschouwen, als reeds in het Godsrijk ingegaan. De Heer bewees zich hier weder den kenner der harten, die met de grootste naauwkeurigheid ieders toestand wist te beoordeelen, en aan een iegelijk de plaats wist aan te wijzen, die hij bekleedde, het standpunt waarop hij stond.

Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods. Tot wie zou JEZUS nog die woorden rigten? Hoe hebben wij den toestand derzulken te beoordeelen? Zie daar twee belangrijke vragen. Lezer! deze bladen willen u helpen, om op die vragen een antwoord te

vinden. Lees en bepeins met toepassing op, met inkeering tot u zelve, wat u hier wordt herinnerd.

Het koningrijk Gods, — wie, die geen vreemdeling is in de Evangeliën, kent die uitdrukking niet? Meermalen is zij door JEZUS gebezigd. En Hij verstond er door, die maatschappij, of vereeniging van menschen, welke God als Koning eerbiedigt, waarover JEZUS CHRISTUS, die haar gesticht heeft, alle magt heeft ontvangen, die bestemd is, zich over de geheele aarde uit te breiden, maar eerst hier boven gansch volkomen zal wezen. Burgers in dat rijk zijn zij, in wie verstand, gevoel en wil gelijkelijk werkzaam zijn tot verheerlijking van God. Het Evangelie teekent ons zeer duidelijk het beeld van dien burger en bepaalt met groote naauwkeurigheid de grenzen van het Godsrijk. Daarom is het niet moeilijk deze vraag te beantwoorden: Tot wie zou JEZUS nog spreken: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods?* Immers tot hen, die men noch onder de ongeloovigen, noch onder de echte christenen zoude kunnen tellen. Tot hen, die wij — mag ik het eens zoo uitdrukken? — *halve christenen* zouden kunnen noemen. En wij verstaan daaronder allen, die van één scheiden wat God vereenigd heeft, en wat het Evangelie onafscheidelijk te zamen voegt, als het ons het

beeld van den burger des Godsrijks, dat is, het beeld van den echten christen teekent. Laat ons opmerken, wie daaronder moeten geteld worden.

Er worden in de christelijke gemeente menschen gevonden, die berusten in eene godsdienstige denkwijze. Zij hebben veel kennis van God en zijn woord, hunne belijdenis hebben zij goed geleerd, in de Schrift zijn zij te huis. Het hoogste gewigt stellen zij in goede, zuivere begrippen. Over de bekeering en den weg daartoe weten zij, naar hunne meening, vrij wel te spreken. De voornaamste geloofswaarheden kunnen zij bewijzen. Zij trachten zelfs die waarheden in haar hoog belang te handhaven. Liefde voor de waarheid is hun eigen, en zij verblijden zich, als deze juist en onbedekt wordt voorgesteld. Met den wetgeleerde zullen zij als lofredenaars van hem, die haar alzoo verkondigt, optreden. Het is de zuivere denkwijze, waarvoor zij ijveren, strijden en veel over hebben. Dat is hunne godzaligheid, hun roem. Niet allen onder deze soort van menschen zijn aan elkander gelijk. Sommigen laten zich veel voorstaan op hunne verkleefdheid aan het oude; zij hebben een afkeer van alle nieuwigheden, waartegen zij met kracht zich laten hooren. Anderen hebben meer ruime begrippen. Zij denken minder bekrompen, minder streng. Anderen wederom spre-

ken gaarne van deugd, zedelijkheid en plicht. Maar in de hoofdzaak komen allen overeen. Zij zijn te zamen voorstanders van de waarheid. De zoodanigen zijn niet verre van het Koninkrijk Gods. Kennis der waarheid is in dat rijk noodig. Zonder deze geen geloof. Liefde tot de waarheid is in den burger van het Godsrijk onmisbaar. Zonder deze kan er geene hartelijke toestemming van haar bestaan. Daarom zijn allen, in wie deze kennis en liefde gevonden worden, vatbaar om leden van het Koninkrijk Gods te worden. Maar waarom kan men van hen niet zeggen, dat zij derwaarts reeds zijn ingegaan? Omdat Gods woord wel in hun hoofd, maar niet in hun hart is. De waarheid zweeft bij hen op de lippen. Zij hebben haar nog niet aangenomen. Zij is nog niet waarheid voor en in hen geworden. Kennis van, liefde tot de waarheid is niet genoeg. Op hare beoefening komt het in het Godsrijk aan. Niet genoeg is het, met den schriftgeleerde te weten, dat liefde tot God en den naasten het hoofdgebed van het Evangelie is. Niet genoeg is het, die wetenschap openlijk te belijden en over hare prediking ons te verblijden. Van die liefde moet ook het hart gloeien. Niet genoeg is het te belijden: Ja zondaars zijn wij, diep bedorven. Hierop komt het aan, dat men zich zondaar ge-

voelt. Niet genoeg is het, de waarheid toe te stemmen: wij moeten wedergeboren worden. In het Godsrijk moet men wedergeboren zijn. Niet genoeg is het te zeggen, dat JEZUS CHRISTUS de eenige en algenoegzame Heiland is. Men moet zich ook aan dien Heiland overgeven. Dat doen zij niet, die berusten in eene godsdienstige denkwijze en deze als hoofdzaak in het Christendom beschouwen. Zij zijn gelijk aan den reiziger, die op een kruisweg staat. Hij weet wel, welke weg naar het vaderland leidt. Uitnemend goed kan hij dien aan anderen aanwijzen. Maar zelf blijft hij staan. Hoe zou hij in zijn vaderland komen?

Er zijn anderen in de christelijke gemeente die berusten in een godsdienstig gevoel. De godsdienst is hun bloot zaak des gevoels. Zij hebben iets beminnelijks, dat ligt voor hen inneemt. Aanschouwt hen onder de prediking des woords, of bij de viering des Avondmaals. Een aandoenlijk verhaal, eene roerende voordragt, de teekenen van JEZUS' verbroken ligchaam en vergoten bloed, wekken hunne aandoeningen op. Weldra schittert een traan in hun oog. Zij zijn enkel gevoel. Maar datzelfde gevoel opgewekt in de kerk en bij het Avondmaal, wordt ook in hen gaande bij het lezen van een treffend boek, bij het zien van een schilderstuk of treurspel. Het zijn toch menschen voor

elken indruk vatbaar. Zij ontwaren nu en dan begeerte om zalig te worden. Zij verlustigen zich in de aanschouwelijke voorstelling der toekomstige gelukzaligheid. Het valt ligt hen in het hart te grijpen. Predik hun van dood en graf en eeuwigheid, van vergelding en eeuwige beslissing van ons lot, dan begint hun geweten te kloppen, dan komt de wensch in hen op, och of ook ik behouden werd, dan bidden zij: onze ziel sterve den dood des opregte! Even ligt is het ook hen te overtuigen. Spreek slechts tot hun gevoel, werk daarop en daarop alleen, gij zult in hen verdedigers vinden van het gevoelen, dat gij voorstaat, althans voor zoo lang, als zij niet weder door anderen op dezelfde wijze voor hunne meening gewonnen zijn.

Ook tot dezen zou JEZUS zeggen: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods.* Godsdienstig gevoel is in het Godsrijk noodig. Maar het is niet het eenige vereischte. En het berusten daarin belemmert den ingang in het Koningrijk Gods. De waarheid werkt bij zulke menschen op de zenuwen en hartstogten, maar heeft geene vernieuwing en reiniging van bestaan en leven ten gevolge. Strijd met de zonde, ook met boezem- en lievelings-zonden kennen zij niet. Zij denken niet aan het dooden des vleesches, aan het kruisigen van den ouden mensch. Zij hebben geen godsdienstigen zin, alleen

godsdienstig gevoel. En godsdienstig gevoel gaat spoedig voorbij. De zaligheid, niet de heiligheid des hemels, de beloften, niet de voorschriften, de vertroostende, niet de heiligende kracht van het Evangelie zijn hun dierbaar. Ras opgedroogde en afgewischte tranen, vlugtige gebeden, even spoedig vergeten, als zij werden opgezonden, dat zijn de offers die zij Gode toebrengen; maar niet de driften en togten van het zondige hart, niet de eigenbaat en zelfzucht, die ook hun eigen zijn.

Kunnen wij de eerste soort, waarvan wij spraken, verstands-christenen noemen, aan dezen zouden wij den naam van gevoels-christenen kunnen geven. De eersten hebben licht, maar hun ontbreekt warmte. Dezen hebben warmte, maar hun ontbreekt diepte en gelijkmatigheid. Zij zijn gelijk aan den wispelturigen knaap, die door alles wat hij ziet, één oogenblik wordt aangetrokken en bekoord, maar op wien niets een diepen, blijvenden indruk achterlaat.

Er zijn nog anderen in de christelijke gemeente, die berusten in uitwendig godsdienstige daden. En ook onder hen worden er gevonden, tot wie men zich ligt voelt heengetrokken. Zij lezen en hooren Gods woord. Zij vieren gezet den rustdag. Hunne plaats in de kerk is zelden onbezet. Aan het Avondmaal laten zij getrouw zich

vinden. Onbesproken is hun gedrag. Zij wachten zich voor grove uitspattingen. Eerlijkheid, weldadigheid, verdraagzaamheid, regtvaardigheid, dat zijn hunne lievelingspligten. Met den rijken jongeling durven zij vrijmoedig vragen: *wat ontbreekt ons nog? Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods*, zoo zou JESUS ook tot hen spreken. In het Godsrijk wordt beoefening van zijne wetten en bevelen vereischt. Niemand kan burger van het Koningrijk Gods zijn, die niet een werkdadig christen is. Daarom hebben allen, die op pligtsbetrachting zich toeleggen, vatbaarheid om in het Godsrijk in te gaan. Maar uitwendige beoefening is hier niet genoeg. Voldaanheid met zich zelve in dit opzigt is in het Godsrijk misplaatst. Indien onze gerechtigheid niet overvloediger is, dan der Schriftgeleerden en der Farizeën, zullen wij in het Koningrijk der hemelen geenszins ingaan. Zij die berusten in bloot uitwendig godsdienstige daden, die daarmede zich te vreden stellen, zij doen werken zonder geloof. Zij hebben een Christendom zonder CHRISTUS, en zonder Hem is het ondenkbaar. Zij doen veel goeds uit gewoonte en opvoeding, of omdat het strookt met hunnen aanleg, hun smaak en belang. Maar het beginsel, het eenig ware beginsel, dat aan alle daden waarde geeft, liefde tot God, geboren uit geloofsvereëning met CHRISTUS, dat

ontbreekt. En in het Godsrijk mag en kan dat niet gemist worden. Het gemis van dat beginsel kweekt ingenomenheid met zich zelve, hoogmoed en zelfbehagen. Het heeft ten gevolge, dat men uitzonderingen maakt in de pligten van het Evangelie, zoodat men sommige beoefent en andere, waartoe men geen neiging gevoelt of die men te zwaar acht, nalaat. Maar dat is niet het gemoedsbestaan der burgers van het Godsrijk. In hen is afkeer van alle zonden en lust tot alle gerechtigheid. In hen is de begeerte om in alles Gode welbehagelijk te zijn. En van het streven om God te behagen wordt niets gezien bij hen, die berusten in uitwendig godsdienstige daden. Zij vinden hun beeld in de Laodicensën. Zij wanen zich rijk en verrijkt geworden en geens dings gebrek hebbende, terwijl zij ellendig, arm, blind en naakt zijn. Zij zijn gelijk aan den zoon in de gelijkenis, die op het bevel des vaders: ga heen, werk heden in mijnen wijngaard; volvaardig antwoordde: ja, Heer! maar niet henenging en niets deed.

Hoe hebben wij nu over den toestand van hen, wier beeld wij geteekend hebben, te oordeelen? Die toestand, lezers! heeft eene betrekkelijke lichtzijde; maar tevens eene zeer donkere schaduwzijde.

Als wij den Heer ons voorstellen tegenover den wetgeleerde, nadat deze zijne lofspraak op het antwoord van JEZUS had doen hooren, dan bedriegen wij ons zeker niet, indien wij ons verbeelden, dat in het oog van JEZUS zeker welgevallen aan den man, die voor hem stond, te lezen was. En het woord, dat de Heer tot hem sprak, klinkt ons bemoedigend en aanmoedigend in de ooren. Inderdaad, de Heer zag het goede in den wetgeleerde niet voorbij. Evenmin mogen wij het betrekkelijk goede voorbijzien, dat daar is in den toestand van allen, tot wie JEZUS nog zou zeggen: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods.* Het woord zelf doet ons gevoelen, dat er iets verblijdends is in het bestaan van allen, op wie het van toepassing is. Wie niet verre is van het Godsrijk, hij is ook niet verre van CHRISTUS. Nog een weinig verder en hij behoort CHRISTUS toe. Hij is dan een lid van het ligchaam, waarvan CHRISTUS het Hoofd is. Hij deelt dan in de gemeenschap met CHRISTUS en in al de zegeningen, die daaraan verbonden zijn. *Niet verre meer van het Godsrijk.* Hij, van wien dat gezegd kan worden is op den weg tot CHRISTUS. Daar is in hem, wat in het Godsrijk onmisbaar is, en alzoo staat hij niet meer in geheel vijandige houding daar tegenover. Of wat dunkt u van hen, die berusten in eene godsdienstige denkwijze?

Moeten wij hen niet hooger stellen dan zovelen, die omtrent de waarheid eene ijsskoude onverschilligheid koesteren? Is het niet beter te ijveren voor de waarheid in CHRISTUS, dan haar te haten, om haar zich niet te bekommeren, of te zeggen, het is om 't even wat men geloofd? Wat dunkt u van hen, die berusten in hun godsdienstig gevoel? Moeten wij hen niet meer waarderen, dan zoo velen, wier gevoel nimmer wordt opgewekt, of die met tranen en aandoeningen laaghartig den spot kunnen drijven? O, verre zij het van ons, den traan des gevoels te verachten, of alle waarde te ontzeggen aan de aandoeningen, die onder de prediking des woords soms gaande worden. Van hen, die spoedig worden geroerd, is ligter iets goeds te verwachten, dan van hen, wier hoofd als een diamant, wier hart als een rots is, en aan wier oog zelfs het meest treffend voorval geen traan kan ontlokken. Nog eens, wat dunkt u van hen, die berusten in bloot uitwendig godsdienstige daden? Moeten zij niet hooger in onze schatting staan aangeschreven, dan zoo velen, die daar spreken: „o, de uiterlijkheden maken geen christen;” en die alzoo hun verzuim in dit opzigt zoeken te verontschuldigen. Al moeten wij aanstonds toestemmen, dat het wezen van het Christendom in uiterlijkheden geenszins bestaat, toch is het waar-

heid, dat de ware christen ook hierop hoogen prijs zal stellen. Waarlijk, de toestand, waarvan wij spreken, heeft eene betrekkelijke lichtzijde. En is JEZUS ons voorgegaan met den man, die in dien toestand verkeerde, zacht en niet met gestrengheid te behandelen, wij moeten Hem daarin navolgen. Het gekrookte riet mogen wij niet verbreken, de rookende vlaschwiek niet uitblusschen. Niet ontmoedigen, maar aanmoedigen moeten wij allen, die gevoelen, dat JEZUS woord hen geldt: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods.*

Toch mogen wij hun niet verbergen, dat hun toestand ook eene zeer donkere schaduwzijde heeft. En op zich zelve, en om hetgeen er vaak mede gepaard gaat is er in hunnen toestand veel gevaarlijks.

Op zich zelve reeds is het een gevaarlijke toestand, *niet verre van het Godsrijk te zijn.* Wie niet verre is van eenig doel, hij heeft het nog geenszins bereikt. Verbeeldt u schepelingen, die eene lange en moeilijke zeereis hebben volbragt. Vele gevaren zijn zij doorgeworsteld. Moeite en inspanning hebben zij zich getroost. Eindelijk krijgen zij de haven, het doel hunner reis in het oog. Hoe voorbarig zouden zij zijn, indien zij nu bereids een gejuich aanhieven, als waren zij de haven reeds binnengeloopen. Het kon immers zijn,

dat zij nog op de kust door storm werden overvallen en schipbreuk leden. Dat is een beeld, juist van toepassing op hen, die niet verre van het Koninkrijk Gods zijn. Niet verre meer is nog niet ver genoeg om behouden te zijn. Niet verre meer is nog niet bij CHRISTUS, en de ontzettende mogelijkheid blijft, om voor altoos verloren te gaan. Niet verre meer moge betrekkelijk een gelukkige toestand zijn, vergeleken met zoo velen, die nog verre zijn, het is toch nog te verre, om waarachtig, om voor immer gelukkig te zijn. Het is verschrikkelijk voor schepelingen, om in het gezigt van de haven schipbreuk te lijden. Maar hoe veel verschrikkelijker zou het voor ons zijn, als de Heer eens van ons zeggen moest: Gij zijt wel niet verre van het Godsrijk, maar toch te verre om ten leven in te gaan. Dat zou wezen, als MOZES te moeten sterven aan den ingang van Kanaän. Neen, want hij ontsliep aan den mond des Heeren. Het zou zijn als Israël, dat nabij de plaats der rust was gekomen, maar om zijne ongehoorzaamheid die plaats niet mogt betreden. Niets kon het aan de dwaze maagden baten, dat zij stonden voor de deur der bruiloftszaal, daar zij toch niet werden binnengelaten. Niets zou het ons baten, niet verre van het Godsrijk te zijn geweest, als wij toch werden uitgesloten van de vreugde, die al de bur-

gers van het Koninkrijk Gods hierboven smaken.

Er is nog meer wat den toestand gevaarlijk maakt van hen, die niet verre van het Godsrijk zijn. Het is datgeen wat er vaak mede gepaard gaat. Tevredenheid met zich zelve, zelfbedrog, en daardoor blijven staan op de hoogte, die men eenmaal bereikt heeft, is hier mogelijk. Nog eenmaal ons die schepelingen voorgesteld. De haven is in het gezicht. Nu is alle zorg en moeite vergeten. Nu denken zij niet meer aan die bange nachten, toen de golven over het schip sloegen en het noodweêr dreigde hen te doen vergaan. Nu zijn zij vrolijk en schertsen onder elkander en droomen van geluk, dat zij eerlang aan land zullen smaken. Maar ach, die arme dwazen! zij verzui- men intusschen te waken en toe te zien, als ware het geheel onmogelijk, dat nu nog eenig gevaar hen genaakte. Ziet in hen het beeld van velen, die dachten: wij zijn niet verre van het Godsrijk, en daarom zich verzekerd hielden, behouden te zijn. Of wilt gij een ander beeld? Denkt aan den knaap, die op de school zich beijvert, om den hoogsten prijs te verkrijgen. Al zijn makkers streeft hij vooruit. Eindelijk heeft hij allen verre achter zich. Nu kent zijne vreugde geene palen. Maar in plaats van voort te gaan, laat hij nu handen en knieën slap hangen, hij vervalt in

eene bedriegelijke rust, dat de prijs hem niet kan ontgaan, tot dat hij te laat inziet: ik heb mij selv' bedrogen. Ja, zelfbedrog is mogelijk, als men niet verre is van het Koninkrijk Gods. Zoowel de godsdienstige denker, als hij die veel godsdienstig gevoel heeft en hij die uiterlijk godsdienstige daden doet, zijn spoedig met zich zelven te vreden. Het ijveren voor de waarheid beschouwt men zoo ligt als één met het geloof des harten; het aandoenlijk en ligt bewogen hart, als ernstige bekommernis over den staat zijner ziel; de uiterlijke godsdienstige daden, als ware vruchten des geloofs en der bekeering. Door die voldaanheid met zich zelven acht men genoeg gedaan te hebben. Men wiegt zich zelven in slaap met valsche overleggingen. Men blijft die men is. En zoo men niet ontwaakt uit dien slaap van zelfbedrog en zorgeloosheid, wat zal het einde zijn? Lezer! God verhoede, dat gij het eenmaal zoudt moeten ondervinden!

Zoo als JEZUS tot den wetgeleerde sprak, kan of mag de eene mensch niet tot den anderen spreken. Het oordeel over personen moet Hem verblijven, die in het midden der gouden kandellaren wandelt en onze werken weet. In hetgeen wij u tot hiertoe herinnerden, lezers, is u de spiegel voorgehouden. Uw beeld daarin te vinden, dat

is uwe roeping. Vergelijkt u eens met den man, tot wien JESUS zeide: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods*; wat zult gij dan van u zelve moeten oordeelen? Dat gij beneden hem staat? Of dat gij aan hem gelijk zijt? Of dat gij boven hem staat?

Beneden hem te staan. Dat is een zeer treurige toestand! Het is nog verre van het Godsrijk te zijn, dus ook nog verre van CHRISTUS. En is CHRISTUS alleen de bron van zielevrede en zielevreugde, dan is het ook nog verre van de rust, die ons allen behoefte is en het genot, dat niemand onzer ontberen kan. Voorwaar, wel een zeer treurige toestand! En het is de uwe, lezer, als gij nog de waarheid haat, liever wat plooit en schikt dan rond en open voor haar uit te komen, zoo gij het kwade goed, het goede kwaad heet. Het is de uwe, als gij nog leeft naar eigen 'zin en wil en niet naar Gods gebod en de roepstem van uw geweten. O, indien gij tot u zelve zeggen moet: gij zijt die man! besef en beken dan uwe armoede en ellende, stel u niet gerust met valsche overleggingen, roep geen vrede, waar groot gevaar is. Hoor naar de stem des Evangelies, de stem van den goeden Herder, die u roept en noodigt, om tot Hem te komen en behouden te worden. En kom tot Hem, die u alles geven wil en kan, wat gij behoeft om voor tijd en

eeuwigheid gelukkig te zijn. Kom tot Hem, eer het heden der genade voor u voorbij gaat.

Of gevoelt gij, dat gij naast den man staat, wien JEZUS dat woord deed hooren: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods*. Er is dan reden om u geluk te wenschen, maar ook liefderijk te waarschuwen. Gewis is het in den geest van JEZUS, als wij u toeroepen: ontwijk het gevaarlijke van uwen toestand. Blijf niet staan, waar gij zijt. Verder, verder nog op den weg, dien gij reeds begonnen zijt te betreden. Laat uw ijver voor de waarheid gepaard gaan met inkeering tot u zelve en bid dat de waarheid geheiligd worde aan uw hart. Bid, dat de tranen des gevoels, die gij soms stort, dat de indrukken, die gij nu en dan ontvangt, blijvende en duurzame vrucht moge hebben. Bid, dat uwe uitwendige godsdienstige daden geheiligd mogen worden door geloof en liefde, opdat zij waarlijk goed mogen zijn in de oogen Gods. Geef u over aan CHRISTUS geheel en onverdeeld. Dat is de eenige stap, dien gij nog te doen hebt, opdat het *niet verre meer*, ten uwen aanzien veranderd worde in een *reeds ingegaan*. Neen draal niet met dien stap. Dit oogenblik is het uwe. Het volgende is in Gods hand, en wat het u brengen zal, gij weet het niet. Dit staat vast en zeker; wordt CHRISTUS

het eenig al voor uwe ziel, dan behoeft gij niet meer te vragen: wat zal er van mij worden? Want daar is geen verdoemenis meer voor die in CHRISTUS JEZUS zijn. Uit den dood zijn zij in het leven overgegaan. Zij zijn niet meer *niet verre* van het Godsrijk. Neen, zij zijn burgers van dat Rijk, dat voor de eeuwigheid bestemd is.

Hebt gij die zalige overtuiging, gij staat dan boven den man, tot wien JEZUS zeide: *Gij zijt niet verre van het koningrijk Gods*. Groot is uwe dankstof aan God, die zijne genade aan u heeft verheerlijkt. En wel moogt gij uwe roeping verstaan, om voor anderen leidslieden te zijn, die of nog verre of niet verre meer van het Godsrijk zijn. Doet dat in den geest van JEZUS met zachtheid en liefde, opdat gij hun geen oorzaak van aanstoot en ergernis wordt. En voorts, zijt wakende te allen tijd, volhardt in de gebeden, strijdt zonder verslapping en verblijdt u in de hope. Ingegaan in het Koningrijk Gods, rusten op u de duurste verpligtingen, maar hebt gij ook de zaligste uitzigten. Schoon inwendig met CHRISTUS verenigd, naar het uitwendige zijt gij nog van Hem gescheiden. Maar de ure komt, dat gij altijd bij en met Hem zijn zult. Dan is het in den hoogsten zin van u waarheid: Gij zijt ingegaan; want het Hemelrijk heeft zich dan voor u ontsloten.
